

Sygn. akt II CSK 537/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku J. D.
przy uczestnictwie Gminy M.
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt VII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Gminy M. kwotę 1.800
(jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji

skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawczyni J. D. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 maja 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że wady uzasadnienia postanowienia Sądu drugiej instancji uniemożliwiają kontrolę kasacyjną. W jego ocenie Sądy obu instancji dokonały ponadto „błędnej subsumcji stanu faktycznego do art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c.”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy, nie zostały wykazane. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest bowiem wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe.

Już tylko ubocznie - ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - należy wskazać, że zarzut błędnego zastosowania przepisów prawa materialnego oparty był na hipotetycznym stanie

faktycznym. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika wnioskodawczynie Sądy obu instancji ustaliły m.in, że B. K. - przez kilka lat właścicielka działki - w ogóle nie użytkowała spornego gruntu, a zarówno wnioskodawczynie jak i jej poprzednicy nie dokonywali takich aktów właścicielskich jak nasadzenia czy postawienie zabudowań. Okoliczności powoływane przez pełnomocnika takie jak ogrodzenie czy koszenie trawy, Sądy orzekające oceniły odmiennie niż autor skargi. Przykładowo, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wskazano, że ogrodzenie nie było przez wnioskodawczynię naprawiane. Twierdzenie autora skargi, że sposób korzystania ze spornej nieruchomości prowadzi do jednoznacznego wniosku, że wnioskodawczynie posiadała nieruchomość samoistnie, oparte było zatem na odmiennym niż ustalony w sprawie stanie faktycznym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

jw

I.n